

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyní

Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **Imex Group s.r.o.**, IČO 25829050
se sídlem Milíčova 1343/16, Moravská Ostrava
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
se sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
se sídlem Na Františku 32, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 12.7.2019 č.j. MPO 54089/2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut její rozklad a potvrzeno usnesení Ministerstva průmyslu a obchodu, Licenční správy ze dne 30.4.2019 č.j. MPO 48312/2005 (dále jen „rozhodnutí Licenční správy“). Rozhodnutím Licenční správy bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno správní řízení o žádosti žalobkyně ze dne 12.10.2005 o udělení licence k vývozu vojenského materiálu do Bulharska podané podle § 15 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), neboť se žádost stala zjevně bezpředmětnou.

2. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala u Ministerstva průmyslu a obchodu, Licenční správy (dále též jen „Licenční správa“) dne 12.10.2005 žádost o udělení vývozní licence k vývozu vojenského materiálu (velkorážového střeliva) do Bulharska. V žádosti navrhla dobu platnosti licence do 31.12.2005; dne 16.12.2005 pak požádala o změnu termínu platnosti licence do 28.2.2006. Dne 30.11.2005 vydalo Ministerstvo zahraničních věcí (dále též jen „MZV“) negativní stanovisko k vydání požadované vývozní licence. Dne 6.2.2006 vydala Licenční správa rozhodnutí č.j. 48312/05/11210/11200, kterým žalobkyni licenci pro vývoz vojenského materiálu do Bulharska neudělila. Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 8.3.2007 č.j. 11576/06/07400/01000. Žalobu, kterou proti zamítavému rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu žalobkyně podala, Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22.9.2009 č.j. 6 Ca 107/2007-73 zamítl. Na základě kasační stížnosti žalobkyně však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15.12.2010, č.j. 9 As 60/2010-125 zrušil zamítavý rozsudek Městského soudu v Praze a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 28.6.2011, č.j. 6 A 274/2010-161 zrušil rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 8.3.2007, č.j. 11576/06/07400/01000 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení byl proveden přezkum závazného stanoviska Ministerstva zahraničních věcí a bylo vydáno další rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 13.5.2015 č.j. 11576/06/52500/01000, jímž byl rozklad žalobkyně znovu zamítnut a rozhodnutí Licenční správy ze dne 6.2.2006 č.j. 48312/05/11210/11200 potvrzeno.
3. Žalobkyně se proti (v pořadí druhému) rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu o rozkladu opět bránila správní žalobou, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14.3.2019 č.j. 8 A 127/2015-60 tak, že rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 13.5.2015 č.j. 11576/06/52500/01000 a rozhodnutí Licenční správy ze dne 6.2.2006 č.j. 48312/05/11210/11200 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení správních rozhodnutí soudem byla nepřezkoumatelnost závazného stanoviska MZV. Městský soud v Praze zároveň v rozsudku konstatoval, že vzhledem k časové limitaci doby platnosti požadované licence (do 28.2.2006) bude muset Licenční správa vyhodnotit žádost jako zjevně bezpředmětnou a řízení o ní zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Následně bylo vydáno rozhodnutí Licenční správy o zastavení správního řízení o žádosti, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno.
4. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že po vydání zrušovacího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14.3.2019 č.j. 8 A 127/2015-60 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení žalobkyně neučinila ohledně žádosti žádné další kroky, a Licenční správa proto s odkazem na zrušovací rozsudek řízení o žádosti zastavila pro zjevnou bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalobkyně proti rozhodnutí Licenční správy podala rozklad. Podáním ze dne 30.5.2019 žalovanému posléze sdělila, že odstraňuje vadu původní žádosti tím, že navrhuje, aby licence v dané věci byla vydána s dobou platnosti do konce roku následujícího po roce, kdy rozhodnutí o vydání licence nabude právní moci.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil nesouhlas s rozkladovou námitkou, že neaktuální termín platnosti licence uvedený v původní žádosti způsobuje odstranitelnou

vadu řízení, k jejímuž odstranění byl správní orgán povinen žalobkyni vyzvat. Žádost o udělení licence dle žalovaného obsahovala všechny obligatorní náležitosti podle § 45 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 správního řádu, a nebyl tak důvod, aby byla žalobkyně vyzývána k odstranění vad žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu. Skutečnost, že žalobkyně žádala o udělení licence na předem vymezené období, je předmětem žádosti, nikoliv její vadou. Správní orgán není oprávněn zasahovat do předmětu žádosti či žadatele instruovat k jakékoliv změně žádosti. Pokud žalobkyně v rozkladu tvrdila, že ji měla Licenční správa poučit o důsledcích neodstranění vady a o postupu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, pak sama poukázala na rozpor svých tvrzení, protože Licenční správa zastavila řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a nikoliv podle písm. c) tohoto ustanovení. Na předpokladu existence vady žádosti stavěla žalobkyně i druhou rozkladovou námitku, a sice že tuto vadu odstranila v řízení o rozkladu, když podáním ze dne 30.5.2019 upravila návrh doby trvání požadované licence. Žalovaný v rámci vypořádání této námitky zopakoval, že nejde o vadu žádosti, nýbrž o předmět žádosti, s nímž lze disponovat pouze za podmínek stanovených v § 45 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 41 odst. 8 téhož zákona. Tyto podmínky dle žalovaného však naplněny nebyly, neboť v případě žalobkyně se nejednalo o zúžení předmětu žádosti ani její zpětvzetí, nadto žalobkyni nehrozila žádná vážná újma. Žalobkyně také měla možnost požádat o změnu předmětu žádosti (změnu vymezení doby, pro kterou žádá o udělení licence), po celou dobu řízení o to však neprojevila žádnou snahu, přestože byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14.3.2019 č.j. 8 A 127/2015-60 seznámena s postojem soudu o zjevné bezpředmětnosti žádosti. Žalovaný coby správní orgán rozhodující o rozkladu je s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu povinen přihlédnout k novým skutečnostem, jen pokud by šlo o skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Žalobkyně však mohla o změnu předmětu žádosti požádat v řadě časových úseků od roku 2005, proto k nově vymezenému termínu platnosti licence nemohl žalovaný přihlédnout.

6. Žalovaný rovněž zpochybnil tvrzení žalobkyně o jejím trvajícím zájmu o udělení licence, neboť od podání žádosti vstoupilo Bulharsko, kam měla žalobkyně v úmyslu vyvézt vojenský materiál, do Evropské unie. Nejedná se už tedy o vývoz, nýbrž o transfer vojenského materiálu v rámci Evropské unie, přičemž k udělení licence k transferu není třeba doložit souhlasné závazné stanovisko MZV. To je nepochybně žalobkyni známo, neboť je držitelkou několika takových transferových licencí. Je jí proto také jistě známo, že o žádosti o transferovou licenci by Licenční správa byla povinna rozhodnout do 30 dnů. To, že žalobkyně nepodala novou žádost (o udělení transferové licence), ale neustále prodlužuje správní řízení o žádosti z roku 2005, svědčí o její motivaci vést správní řízení v rozporu se zásadou rychlosti a zatěžovat správní orgány a soudy vedením řízení o žádosti, jež se stala zjevně bezpředmětnou.
7. V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobkyně označila rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonná, dílem předčasná a dílem nepřezkoumatelná. Uvedla, že s žádostí nemohla disponovat a vadu žádosti spočívající v neaktuálně stanoveném termínu platnosti požadované licence napravit od prvního zamítnutí rozkladu. I když soudy opakovaně rozhodnutí žalovaného rušily pro neúplnost dokazování či nepřezkoumatelnost závazného stanoviska Ministerstva zahraničních věcí, žádný z nich tuto skutečnost (míněno vadu žádosti spočívající v neaktuálním termínu platnosti požadované licence) nezdůraznil. Zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti bylo proto pro žalobkyni překvapivé.

8. Na skutečnost, že doba platnosti licence požadované v žádosti z roku 2005 byla dávno prošlá, je dle přesvědčení žalobkyně nutno nahlížet nikoli tak, že žádost obsahuje uplynulou lhůtu, ale jako na stav, kdy žádost neobsahuje žádnou relevantní a proveditelnou lhůtu navrhované platnosti licence. Navrhovaná doba platnosti je však zákonem stanovenou náležitostí žádosti, jejíž absence činí žádost neúplnou, což zakládá povinnost správního orgánu postupovat podle § 45 odst. 2 správního řádu a vyzvat žadatele k nápravě vad žádosti. Bylo proto povinností žalovaného, aby vyzval žalobkyni k navržení nového termínu platnosti licence. Stanovení nové doby platnosti licence nepředstavuje dispozici se žádostí, jak se domnívá žalovaný, nýbrž odstranění její vady. Je v rozporu s konstantní rozhodovací praxí správních soudů, aby správní orgán zastavil řízení pro odstranitelnou vadu žádosti, aniž by účastníka řízení vyzval k její nápravě a poučil jej o následcích, pokud tak neučiní.
9. Důvod pro zastavení řízení Licenční správou tedy spočíval v odstranitelné vadě žádosti. Tu žalobkyně podáním ze dne 30.5.2019 odstranila tím, že navrhla, aby jí byla licence udělena *v době do posledního dne roku následujícího po roce, v němž rozhodnutí o vydání licence nabude právní moci*. S touto skutečností se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal. Prvostupňové a odvolací řízení tvoří jeden funkční celek a vady žádosti, v tomto případě absentující navrhovaná doba platnosti licence, jsou odstranitelné po celou dobu řízení. V opačném případě by správním orgánům postačovalo pozdržet vydání rozhodnutí o opravném prostředku do uplynutí doby uvedené v žádosti a následně zastavit řízení pro zjevnou bezpředmětnost. Taková úvaha je však zcela v rozporu s procesněprávní logikou a je třeba ji odmítnout pro rozpor se zásadou zákonnosti a s právem účastníka řízení na spravedlivý proces.
10. Žalobkyně dále namítla, že poté, co Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14.3.2019 č.j. 8 A 127/2015-60 zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, nebylo její vůlí ponechat původní navrhovanou dobu platnosti licence k termínu v roce 2006. Žalovaný byl i z tohoto důvodu povinen vyzvat žalobkyni k nápravě vady a poučit ji o následcích jejího neodstranění. Zastavení řízení o žádosti pro zjevnou bezpředmětnost je dle mínění žalobkyně toliko zástupným důvodem pro skončení řízení; skutečným důvodem je snaha správních orgánů vyhnout se odstranění vad řízení, které ve věci shledal a opakovaně konstatoval soud. Žalovaný se zřejmě obával právního střetu s MZV, ke kterému by při doplnění dokazování a meritorním projednání věci nutně došlo. Další důvod, proč se žalovaný vyhýbá meritornímu rozhodnutí o žádosti žalobkyně, je nutno hledat v obavě z náhrady škody z nezákonného výkonu veřejné moci.
11. Žalobkyně shrnula, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí Licenční správy byla vydána v rozporu se zákonem a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný nerespektoval závazný právní názor, který v této věci vyslovily správní soudy. Došlo k porušení práva na spravedlivý proces žalobkyně tím, že správní úřad (MZV) nepřípustným způsobem zavedl do českého právního řádu precedenční systém nepřezkoumatelného neurčitého pojmu „zahraničně-politické zájmy ČR“ a nezákonným utajením podkladů napadeného rozhodnutí krátil práva žalobkyně na účast v řízení. Žalovaný rovněž nezajistil, aby žalobkyni byly předloženy k vyjádření vedle aktualizovaného nesouhlasného závazného stanoviska MZV i kompletní podkladové materiály, na jejichž základě bylo toto stanovisko vydáno. Napadené rozhodnutí je navíc nepřezkoumatelné, neboť v něm absentují nejen úvahy, jimiž se správní orgán řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu relevantních právních předpisů, ale i

náležitě vypořádání s judikaturou správních soudů, s níž je toto rozhodnutí v diametrálním rozporu.

12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že argumentaci žalobkyně o tom, že termín požadované platnosti licence představuje pouhou odstranitelnou vadu, která byla údajně odstraněna podáním ze dne 30.5.2019, vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že řízení bylo zastaveno v souladu se závěrem Městského soudu v Praze vysloveným v rozsudku ze dne 14.3.2019 č.j. 8 A 127/2015-60. Licenční správa v dané věci postupovala v souladu s pokynem soudu, jestliže řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavila. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal i obsah žalobního bodu, ve kterém žalobkyně namítá, že ji měl správní orgán podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat k odstranění vady žádosti. K námitce o absenci vůle žalobkyně ponechat původní navrhovanou dobu platnosti licence k termínu v roce 2006 žalovaný podotkl, že žalobkyně se jistě nemůže domnívat, že změna její vůle způsobí situaci, na kterou je žalovaný povinen reagovat. Tvrzení žalobkyně o jejím trvajícím zájmu o udělení licence označil žalovaný za účelové s ohledem na možnost podání nové žádosti o licenci k transferu v rámci EU. Žalovaný v závěru svého vyjádření navrhl, aby mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení za analogického použití advokátního tarifu.
13. V replce ze dne 13.10.2021 žalobkyně uvedla, že původní žádost v době nového rozhodování žalovaného neobsahovala žádný relevantně proveditelný termín platnosti licence, a neměla tak veškeré zákonem požadované náležitosti. Bylo proto povinností žalovaného vyzvat žalobkyni k tomu, aby tento nedostatek žádosti odstranila a navrhla nový termín platnosti požadované licence. Postup, kdy žalobkyni bylo upřeno právo výše uvedené vady odstranit, je zejména s odkazem na § 45 odst. 2 správního řádu nutno označit za protizákonný. Napadené rozhodnutí označila žalobkyně za překvapivé, a to především proto, že v rozporu s § 4 ve spojení s § 45 odst. 2 správního řádu ji správní orgán k odstranění dané vady nevyzval a nepoučil ji o procesních následcích neodstranění dané vady, čímž porušil zásadu poučovací uvedenou v § 4 odst. 2 správního řádu.
14. Nezákonný byl též postup správního úřadu spočívající v zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Za zjevně bezpředmětnou lze dle právně teoretických závěrů prezentovaných v komentářové literatuře označit takovou žádost, která pozbyla svého smyslu. Jedná se o situace, kdy vydání správního rozhodnutí již není třeba, protože ani vyhovění žádosti by nic nezměnilo na postavení žadatelů. Vada, která měla dle názoru žalovaného založit zjevnou bezpředmětnost žádosti v nyní posuzované věci, je vadou snadno odstranitelnou, a nemůže zakládat důvod k zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.
15. Žalobkyně pro úplnost dodala, že je jí známo, že žalovaný odmítá akceptovat, pokud žadatelé neuvedou v žádosti o licenci konkrétní datum, ale snaží se navrhnout dobu platnosti licence uvedením lhůty po právní moci rozhodnutí o licenci. Oficiální sdělovaný důvod, proč tomu tak je, zní, že počítačový program ministerstva takový postup neumožňuje, což lze považovat za důvod zástupný a účelový.
16. K ústnímu jednání před soudem, které se konalo dne 14.10.2021, se dostavil pouze žalovaný. Žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce požádala dne 6.10.2021 o odročení jednání, soud nicméně její žádosti nevyhověl. Žádost žalobkyně ze dne 6.10.2021 o odročení jednání totiž nebyla ničím doložena, a především se nejednalo o včasnou žádost, neboť předvolání k ústnímu jednání bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno již dne

3.9.2021. Na tomto závěru soud setrval i poté, co mu bylo doručeno podání ze dne 12.10.2021, ve kterém žalobkyně argumentovala tím, že žádost o odročení jednání odeslala bezprostředně poté, co její právní zástupce zjistil, že není schopen zajistit adekvátní substituci. Žalobkyně ani tato tvrzení ničím nedoložila, a stejně tak nedoložila tvrzený důvod své žádosti o odročení, kterým měla být dlouhodobě plánovaná a zaplacená dovolená, jejíž původní termín měl být ze závažných důvodů přesunut na termín kolidující s termínem ústního jednání. Jediný listinný doklad, který žalobkyně soudu zaslala, prokazuje pouze to, že na jméno hosta XXX byl v termínu 3.-10.7.2021 zamluven pokoj pro dvě osoby v hotelu Lomnica. Tato listina rozhodně neprokazuje, že právní zástupce žalobkyně měl čerpat dlouhodobě plánovanou dovolenou právě v době kolidující s termínem ústního jednání, a samozřejmě neprokazuje ani to, zda vůbec, a popřípadě jak dlouhou dobu, vyvíjel právní zástupce žalobkyně snahu opatřit za sebe adekvátní substituci. Z popsanych důvodů soud žádost žalobkyně o odročení ústního jednání nevyhověl a ve věci samé jednal v její nepřítomnosti.

17. Žalovaný při jednání před soudem odkázal na písemné vyjádření k žalobě a zdůraznil, že v daném případě nešlo o vadu žádosti. Jestliže původně navržená doba platnosti licence uplynula, mohla žalobkyně navrhnout jinou dobu platnosti licence, popřípadě mohla podat novou žádost. Správní orgán nebyl povinen vyzývat jí k úpravě doby platnosti licence, jak dovodil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.7.2019 č.j. 1 As 60/2019 – 50.
18. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
19. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., ve znění účinném do 30.9.2009, právnická osoba oprávněná provádět obchod s vojenským materiálem může určitý vojenský materiál dovézt do České republiky, vyvézt z České republiky nebo s ním nakládat v zahraničí jen na základě, v rozsahu a za podmínek stanovených v licenci.
20. Podle § 15 odst. 2 písm. g) zákona č. 38/1994 Sb., ve znění účinném do 30.9.2009, žádost o licenci musí obsahovat navrhovanou dobu platnosti licence.
21. Podle § 15 odst. 3 písm. g) zákona č. 38/1994 Sb., ve znění účinném od 30.6.2021, žádost o udělení licence podle § 14 odst. 2 musí obsahovat navrhovanou dobu platnosti licence.
22. Podle § 45 odst. 4 správního řádu žadatel může zúžit předmět své žádosti nebo vzít žádost zpět; toto právo nelze uplatnit v době od vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do zahájení odvolacího řízení.
23. Podle § 41 odst. 8 správního řádu požádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.
24. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
25. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.
26. Podle § 68 odst. 3 věta první správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při

jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

27. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. K této závažné vadě je ostatně povinen přihlížet z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda ji žalobkyně namítla. Žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v absenci úvah o hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu aplikovaných právních předpisů. Žalovanému dále vytýká, že náležitě neodůvodnil odklon od ustálené rozhodovací praxe správních soudů o nemožnosti zastavení správního řízení pro odstranitelné vady žádosti v případě, že správní orgán nevyzval žadatele k jejich nápravě a nepoučil jej o následcích neodstranění vad.
29. O nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů lze hovořit, jestliže se správní orgán řádně nevypořádá se všemi základními námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Žalovaný, stejně jako před ním Licenční správa, nicméně zcela srozumitelně a s odkazem na relevantní zákonná ustanovení, o která své rozhodnutí opřel, předestřel konkrétní důvod, který vedl k zastavení řízení o žádosti žalobkyně o udělení licence. V projednávané věci je třeba mít na zřeteli, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou svou povahou rozhodnutími procesního charakteru, čemuž odpovídá i odůvodnění těchto rozhodnutí. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu stanoví povinnost správního orgánu v odůvodnění uvést důvody výroku rozhodnutí. Licenční správa výrokem svého rozhodnutí zastavila správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, přičemž v odůvodnění sice stručně, avšak zcela dostatečně vyložila, že vzhledem k uplynutí termínu požadované doby platnosti licence a rovněž s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 14.3.2019 č.j. 8 A 127/2015-60 shledala žádost žalobkyně zjevně bezpředmětnou. Za této situace nebyla Licenční správa povinna se v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jakkoli zabývat meritem věci, tj. posouzením důvodnosti žádosti žalobkyně, věcným rozбором podkladů, které byly součástí správního spisu apod.).
30. V rozkladu proti rozhodnutí Licenční správy žalobkyně uplatnila námitky, jimiž brojila proti zastavení správního řízení Licenční správou. Těmito námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí zevrubně zabýval a vyložil důvody, pro které shledal žalobkyní předložené právní posouzení situace chybným, přičemž své úvahy opřel o konkrétní ustanovení správního řádu. Na tomto místě považuje soud za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.8.2018, č.j. 1 As 313/2017-31, podle něž *„(r)ozhodnuli odvolací orgán o zastavení řízení podle § 90 odst. 4 správního řádu, není povinen vypořádávat námitky, které s důvody zastavení řízení nesouvisí, ale týkající se posouzení věci samé.“* V dané věci žalovaný sice nerozhodoval o zastavení řízení podle § 90 odst. 4 správního řádu, nýbrž potvrdil prvostupňové rozhodnutí o zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nicméně citovaný právní závěr o tom, že odvolací správní orgán nemusí vypořádávat námitky, které se zastavením řízení nesouvisejí, lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc.
31. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje ani absence důvodů pro žalobkyní tvrzený odklon správního orgánu od ustálené judikatury správních soudů. Žalobkyně tvrdošijně odmítá připustit, že správní řízení bylo zastaveno podle § 66 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- písm. g) správního řádu pro zjevnou bezpředmětnost žádosti a nikoliv pro neodstranění podstatných vad žádosti, které brání pokračování v řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Bez ohledu na to, zda byl důvod zastavení řízení zvolen správním orgánem správně (soud na tomto místě předesílá, že byl, jak bude dále zdůvodněno), nelze dost dobře pochopit požadavek žalobkyně, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vysvětloval důvod svého odklonu od judikatury zabývající se zastavením řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, pokud v dané věci rozhodoval podle odlišného ustanovení.
32. Soud uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí dostalo požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu a napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.
33. Žalobkyně zbudovala svou žalobní obranu na tvrzení, že marné uplynutí doby trvání licence vymezené v žádosti představovalo vadu žádosti, k jejímuž odstranění byl správní orgán povinen žalobkyni vyzvat. Přestože tak neučinil, žalobkyně tuto vadu sama odstranila v rozkladovém řízení podáním ze dne 30.5.2019. Tato žalobní argumentace je však mylná a je třeba ji jednoznačně odmítnout.
34. Městský soud v Praze sice rozsudkem 14.3.2019 č.j. 8 A 127/2015-60 zrušil rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 13.5.2015 č.j. 11576/06/52500/01000 i rozhodnutí Licenční správy ze dne 6.2.2006 č.j. 48312/05/11210/11200 o neudělení licence, v závěru rozsudku nicméně uvedl následující: *„Soud považuje za vhodné podotknout, že pokud by Licenční správa měla v dalším řízení opětovně rozhodovat o žádosti žalobkyně časově limitované na dobu platnosti licence ke dni 28.2.2006, bude muset s ohledem na to, že žalobkyní navržená doba platnosti licence dávno uplynula, předmětnou žádost vyhodnotit jako žádost zjevně bezpředmětnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.“* Byl to tedy Městský soud v Praze, kdo popsáním způsobem právně kvalifikoval procesní situaci žalobkyně. Tímto názorem soudu se v dalším řízení správní orgány obou stupňů řídily. V témže rozsudku soud uvedl, že *„(p)okud je tedy předmět správního řízení zahajovaného na žádost vymezen k určitému časovému období, odvolací (rozkladový) orgán sice může rozhodnutí správního orgánu doplnit či korigovat, musí však takto činit vždy pouze v rámci vymezeného předmětu řízení. V takovém případě nejsou pro posouzení věci rozhodné ty skutečnosti, které se vztahují k období zcela odlišnému od toho, pro něž účastník řízení žádá o udělení licence.“* I z toho lze dovodit jasný závěr soudu o tom, že termín platnosti licence definuje předmět řízení o žádosti.
35. Žalobní tvrzení o snaze žalovaného vyhnout se meritornímu projednání věci jsou již z tohoto důvodu neopodstatněná, stejně jako tvrzení žalobkyně o překvapivosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobkyně i žalovaný nepochybně znali názor Městského soudu v Praze, jenž byl jednoznačně vyjádřen ve shora citovaném rozsudku. Pokud správní orgán v dalším řízení postupoval v souladu s nastíněným názorem soudu, nemůže to být pro žalobkyni překvapivé. Soudem vyslovený názor má oporu mj. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.8.2018 č.j. 1 As 165/2018-40, v němž jmenovaný soud dovodil, že *„(ž)ádá-li účastník o udělení licence pro určité přesně vymezené časové období, není možno, aby správní orgán nad rámec této žádosti, kterou je vázán, posuzoval skutkové a právní otázky, které se vztahují k jinému časovému období. To platí pro správní orgány obou stupňů.“* V řízení, ve kterém byl právě citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu vydán, vystupovala žalobkyně jako účastník řízení, takže také tento závěr soudu jí byl zcela jistě znám. Dále je nutno zmínit rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.6.2019 č.j. 10 A 37/2016-70 (který byl aprobován rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2021 č.j. 3 As 258/2019-46), v němž soud dovodil, že *„návrh doby*

platnosti licence v žádosti o vydání licence je zcela v dispozici žalobkyně. Bylo výhradně na žalobkyni, aby za situace, kdy v průběhu správního řízení došlo k uplynutí původně navrhované doby platnosti licence, podala žádost o prodloužení licence, případně požádala o udělení vývozní licence nové.“ (zdůraznění textu podtržením přidáno)

36. Úvaha soudu předestřená v rozsudku ze dne 14.3.2019 č.j. 8 A 127/2015-60 je i nadále validní a je v souladu s judikatorním výkladem pojmu „bezpředmětnost žádosti“ zastávaným správními soudy. Jak například vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.6.2021 č.j. 10 As 84/2021-31, „(v) nynějším případě se v průběhu času stala žádost zjevně bezpředmětnou. Ani eventuální vyhovění žádosti by stěžovatelce nic nepřineslo, jakkoli by se to nepromítlo v jejím právním postavení. Vskutku již uběhl termín, na který stěžovatelka požadovala zvláštní užívání komunikace – umístění restaurační zahrádky s podestou. Jinak řečeno, v důsledku plynutí času ztratil předmět žádosti pro stěžovatelku význam“. Z právě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že uplynutím konkrétního termínu, pro který žadatel žádá o udělení určitého povolení (v případě žalobkyně se jedná o licenci k vývozu vojenského materiálu), se taková žádost stává bezpředmětnou. Jinými slovy řečeno, žádost žalobkyně o udělení vývozní licence s dobou platnosti do 28.2.2006 zcela nepochybně pozbyla v roce 2019 smyslu, neboť práva plynoucí z rozhodnutí, kterým by bylo (v roce 2019) takové žádosti vyhověno, by žalobkyně logicky nemohla konzumovat. Vydáním takového rozhodnutí by se tedy na právním postavení žalobkyně zhora nic nezměnilo, nehledě k tomu, že i samotné vydání rozhodnutí, kterým by žalovaný v roce 2019 udělil žalobkyni licenci k vývozu vojenského materiálu do Bulharska platnou do 28.2.2006, by postrádalo jakýkoliv smysl. Veškeré tyto skutečnosti plně prokazují opodstatněnost závěru žalovaného o zjevné bezpředmětnosti žádosti.
37. Řízení o udělení licence je řízením zahájeným na žádost ve smyslu § 44 a násl. správního řádu. Pokud je řízení zahájeno na žádost, je žadatel tím, kdo vymezuje předmět řízení a kdo s předmětem řízení též disponuje. Správní orgán je rozsahem podané žádosti vázán (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.1.2013, č. j. 4 Ads 108/2012-31). Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobkyně požádala dne 12.10.2005 o udělení vývozní licence, přičemž v žádosti navrhla dobu platnosti licence do 31.12.2005; dne 16.12.2005 požádala o změnu termínu platnosti licence do 28.2.2006. Žádné další požadavky na změnu termínu platnosti licence, které by žalobkyně vznesla do doby vydání rozhodnutí Licenční správy, ve spise obsaženy nejsou, lze tedy mít za to, že předmět řízení byl časově vymezen ke dni ke dni 28.2.2006.
38. Tvrzení žalobkyně, že v důsledku uplynutí doby, pro kterou bylo původně vydání licence žádáno, je třeba na žádost hledět jako na vadnou, protože postrádá navrhovanou dobu platnosti licence, nemá oporu v zákoně ani v logickém uvažování. Je zřejmé, že původně bylo vůlí žalobkyně získat licenci pro konkrétní transakci, která měla proběhnout v určitém časovém úseku. Podaná žádost obsahovala obligatorní náležitost, kterou je navrhovaná doba platnosti licence. Jinou otázkou je, zda žalobkyní navržená doba platnosti licence byla v důsledku plynutí času stále aktuální.
39. Na vymezení termínu platnosti licence nelze nahlížet izolovaně jen jako na povinnou náležitost žádosti, byť takovou náležitostí skutečně je, ale je nutné ji vnímat též jako součást vymezení předmětu žádosti. Náležitosti žádosti totiž ve svém souhrnu definují a určují předmět řízení, o němž má správní orgán rozhodnout. Soud nepochybuje o tom, že rozhodnutí o žádosti o udělení licence k vývozu konkrétního vojenského materiálu s vymezeným datem realizace připadajícím na konec února 2006 postrádá pro všechny

zúčastněné význam. Není přitom bez významu, že žádost o udělení licence není vymezena pouze navrženým datem platnosti licence - jedná se o povolení ke konkrétní obchodní transakci s jednotlivě určeným zahraničním subjektem a přesně specifikovaným vojenským materiálem. Lze se tedy důvodně domnívat, že i ostatní podklady, které žalobkyně doložila ke své žádosti v roce 2005, budou nyní již zcela neaktuální.

40. Soud nadto považuje argumentaci žalobkyně ohledně možnosti nápravy jí tvrzené vady žádosti za velmi nekompaktní, chaotickou a do jisté míry i účelovou. Na úplném počátku správního řízení o žádosti v roce 2005 po vydání prvního negativního stanoviska Ministerstva zahraničních věcí sama žalobkyně zjevně naznačila, že z důvodu přerušení řízení a předpokládaného pozdržení vydání licence nebude možné realizovat vývoz v původně stanoveném termínu (31.12.2005). O své vlastní vůli proto využila možnosti dispozice s předmětem žádosti a přípisem ze dne 15.12.2005 požádala o změnu (prodloužení) termínu platnosti licence, a to do 28.2.2006. Žalobkyně si tedy byla vědoma časové limitace, pro kterou žádá o udělení licence k vývozu vojenského materiálu a bylo jí také známo, že o změnu termínu platnosti licence je třeba Licenční správu požádat. Dispozice s termínem platnosti licence byla výlučně na žalobkyni; nebylo povinností Licenční správy, a už vůbec ne žalovaného v řízení o rozkladu, vyzývat žalobkyni k úpravě požadované doby platnosti licence. Žalobkyně, přestože z rozsudku ze dne 14.3.2019 č.j. 8 A 127/2015-60 seznala názor soudu o zjevné bezpředmětnosti její stávající žádosti, do vydání rozhodnutí Licenční správy o změnu doby platnosti licence nepožádala. Její tvrzení obsažené v replice, že po celou dobu (řízení) směřuje k předcházení vzniku vad (žádosti) či jejich promptní sanaci, tudíž neodpovídá skutečnosti. Následný pokus žalobkyně zhojit svou procesní situaci tím, že podáním ze dne 30.5.2019 určila nový termín, pro který žádá o udělení licence, již nemohl být úspěšný, neboť pro povolení změny obsahu žádosti nebyly splněny podmínky zakotvené v § 41 odst. 8 správního řádu (žalobkyně tak učinila až po vydání rozhodnutí a navíc jí nehrozila vážná újma). Jak rovněž přílehavě poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí, k tomuto návrhu žalobkyně by nemohl přihlédnout ani s ohledem na koncentrační zásadu vyjádřenou v § 82 odst. 4 správního řádu, podle níž se k novým skutečnostem uvedeným v průběhu odvolacího řízení přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti, které účastník nemohl uplatnit dříve.
41. Žalobkyně má za to, že se správní orgány obou stupňů vyhýbají střetu s MZV ohledně závazného stanoviska, jehož obsah shledal soud nepřezkoumatelným, přičemž dodala, že má i nadále zájem o udělení licence. Ani tuto žalobní argumentaci nepovažuje soud za opodstatněnou. Nelze než znovu zopakovat, že k věcnému posouzení obsahu závazného stanoviska MZV nebyl v posuzované věci s ohledem na vydání procesního rozhodnutí o zastavení řízení důvod. Soud rovněž odkazuje na rozsudek ze dne 24.6.2021 č.j. 10 As 84/2021-31, ve kterém se Nejvyšší správní soud přezkumem závazného stanoviska zabýval a uvedl, že „(s)těžovatelka se může k přezkumu závazného stanoviska dostat nikoli věcným vyřešením žádosti, která v důsledku plynutí času pozbyla významu. Naopak, stěžovatelka musí k přezkumu závazného stanoviska uplatnit takovou žádost, která pro ni význam mít může (typicky mohla podat podobnou žádost na další rok).“ Za předpokladu, že žalobkyně má skutečně nadále zájem o udělení licence k vývozu stejného vojenského materiálu do Bulharska, může si požádat o udělení licence k transferu vojenského materiálu uvnitř Evropské unie ve smyslu § 22a a násl. zákona č. 38/1994 Sb., v jeho znění účinném od 30.6.2012. Podle § 22d odst. 3 tohoto zákona se pro udělení individuální transferové licence závazné stanovisko Ministerstva zahraničních věcí nevyžaduje. Soudu není zřejmé, z jakého důvodu žalobkyně, má-li skutečně i nadále zájem o udělení licence, nepodala

žádost novou, pokud je pro ni za stávající situace a s ohledem na novou právní úpravu objektivně jednodušší takovou licenci získat.

42. Za zcela neopodstatněnou soud považuje rovněž žalobní námitku o účelovém prodlužování správního řízení, v rámci níž žalobkyně obecně poukázala na případy, kdy by správními orgány při neochotě udělit žadateli licenci postačovalo pouze pozdržet vydání rozhodnutí o oprávněném prostředku a následně by mohly řízení zastavovat pro bezpředmětnost žádosti. Lze připustit, že takový postup by v obecné rovině skutečně představoval porušení procesních práv žadatelů o udělení licence a byl by v rozporu s procesněprávní logikou. Žalobkyně však nepředložila žádná tvrzení ani relevantní důkazy k tomu, že by žalovaný nebo Licenční správa v řízení o její žádosti účelově protahovali správní řízení s úmyslem řízení následně zastavit, aby se tak vyhnuli vydání meritorního rozhodnutí. Absenci takového úmyslu na straně žalovaného ostatně prokazují jeho předchozí meritorní rozhodnutí.
43. Rozhodnutí Licenční správy ani napadené rozhodnutí nebrání žalobkyni v uplatnění nároku na náhradu škody, jak žalobkyně v žalobě naznačila. Pro tyto účely jsou plně dostačující rozsudky Městského soudu ze dne 28.6.2011, č.j. 6 A 274/2010-161 a ze dne 14.3.2019 č.j. 8 A 127/2015 60, jimiž byla předchozí správní rozhodnutí žalovaného zrušena.
44. Jak již soud uvedl shora v rámci vypořádání žalobní námitky poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, předmětem soudního přezkumu v této věci je procesní rozhodnutí žalovaného, jímž bylo řízení o žádosti o udělení licence zastaveno. Soud tedy může zohlednit pouze ty žalobní námitky, kterými je zpochybňováno splnění podmínek pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu; ostatní námitky jsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní. Do tohoto okruhu mimoběžných námitek patří i námitky, že Ministerstvo zahraničních věcí nepřípustným způsobem zavedlo do českého právního řádu precedenční systém nepřezkoumatelného neurčitého pojmu „zahraničně-politické zájmy ČR“ a že žalovaný nezákonným utajením podkladů napadeného rozhodnutí krátil práva žalobkyně na účast v řízení.
45. Protože soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
46. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 14. října 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.